

ffulle finde Sted, at modtage Indbetalinger, for hvilke der ikke er givet nogen Indtægtsordre, Tilfælde, hvor den paagjældende Embedsmand enten slet ikke fører Kassebog eller Hovedbog, forsaavidt en saadan er foreffreven, eller i alt Fald fører disse paa en saadan Maade, at de blive uefterrettelige, at det viser sig ved de Undersøgelser, som en Paragraf i denne Anordning foreffriver, at han ikke fremtræder som den, der lader det være uden Tvivl, om det ikke er farligt fremdeles at betro Kassen til ham. Det er ganske vist en speciel Lovgivning, jeg her har benyttet som Argument, men det er netop en Anordning, som, idet den beffæstiger sig med Oppebørser, og hvad der skal tagtages ved disse, lader det træde klart frem, at kun Regjeringen er i grunden istand til at bedømme, om Bedkommende har gjort sig skyldig i et Forhold, der maa svække den for ham nødvendige Agtelse og Tillid, eller, forsaavidt Regjeringen altsaa ikke kommer til dette Resultat — og deri maa jeg være enig med den ærede sidste Tale, at det ikke kan overlades til Regjeringen — maa der træffes en anden Foranstaltning, hvorved Afgjørelsen kommer til at ligge hos en Myndighed, der er sammensat saaledes, at der ved Valget af den kan tages Hensyn til den Indsigt i disse og beslægtede Forhold, som det er ganske fornødent at fordr. Dette er altsaa en Grund, der gjør, at jeg ikke kan Andet end tro, at det ikke blot er hensigtsmæssigt, men under de bestaaende Forhold næsten nødvendigt at komme ind paa den Bet, som Regjeringens Forslag har betegnet, og som med nogle Forandringer er bleven vedtagen af Landssthinget. Jeg siger, at dette er min ene Hovedgrund, men der er en anden, og det er den, at saaledes som det maa være ved Domstolene, er det umuligt Andet end, at disse stadig med den ængsteligste Omhu maa undersøge, om det enkelte bestemte Forhold, hvorom der er Tale, er saa nøiagtig oplyst, at man kan sige, at det er ligesaa klart som Solen; men deraf fremkommer der en Mangel, og det er, at naar der er Spørgsmaal om disse Misligheder, dette utilbørlige Forhold, vil mangfoldige Gange det Enkelte vanskelig kunne bevises med en saadan Strengthed, som der behøves,

hvor der er Tale om at afgjøre, hvorvidt En har gjort sig skyldig i Tyveri, Røveri eller andet Saadant. Men hvad der derhos vil faa en væsentlig Indflydelse, er dette, om ikke mange saadanne enkelte Dele af et i sig selv forkasteligt Forhold sammenknytte sig i deres Helhed til et saadant, at Bevist suppleres ved den hele Række af de enkelte maatte ikke tilfulde belyste Kjendsgjeringer, som maa antages at være tilstede. Det er de to Grunde, hvorfor jeg anser det for rigtigst at gaa ind paa Regjeringens Forslag. — Men idet jeg siger dette, er der en Bemærkning, som jeg har at gjøre ved Forslaget, saaledes som det er fremkommet fra Regjeringens Side, og som det er blevet vedtaget i Landssthinget. Man har anvist som Gjenstand for denne særegne Myndigheds Virksomhed ikke blot de Tilfælde, hvor det er Forsømmelighed i Embedsgjeringen og utilbørligt Forhold i eller udenfor Embedsførelsen, der maa tillægges Virkning til at svække Agtelsen og Tilliden, men har ogsaa derunder inddraget det Tilfælde, som omtales i Paragrafens første Punktum, det nemlig, at den Paagjældende er bleven dømt for en i den offentlige Mening vanærende Handling. I Lovforslaget har man bestemt stillet disse Forhold mod hinanden; i første Punktum hedder det, at Pensjonsretten fortabes, naar Embedet forbrødes, eller naar den Paagjældende er dømt for en i den offentlige Mening vanærende Handling; det andet Punktum gaaer over til at omtale disse mislige Forhold, som jeg har tilladt mig at dvæle ved. Allerede dette viser, at der er en stor Forffjel mellem disse to Forhold, men denne Forffjel vil fremtræde noget stærkere, hvis jeg har Ret i at bemærke det, som jeg nu skal tillade mig at minde om. Det er, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Handling er en saadan, at den i den almindelige Mening maa være vanærende, er Noget, som Enhver er istand til at bedømme, det maa Domstolene fuldkommen kunne være Herre over, og det er Udtryk, som gaa igjennem flere af vore Love — den ærede sidste Tale nævnte saaledes Valgloven — og jeg troer ikke, at der vil være nogen Anledning til at henlægge under denne særegne Myndighed